

Arrest

nr. 339 679 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 juni 2025 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die thans verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben, diende in de loop van het jaar 2022 bij de Belgische vertegenwoordiging te Accra (Ghana) drie consecutieve aanvragen in voor een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Deze aanvragen werden telkenmale geweigerd.

Op onbekende datum komt de verzoeker niettemin toch naar België.

Op 3 juli 2023 dient de verzoeker te Tienen een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende (bijlage 19). Hij beroept zich hierbij op het burgerschap van de Europese Unie (Italiaanse nationaliteit) en legt een Italiaans paspoort met nummer YA(...) voor.

Op 13 januari 2024 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 13 mei 2025 stellen de politiediensten vast dat het Italiaanse paspoort met nr. YA(...) geen authentiek document is.

Op 19 juni 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om verzoekers EU-verblijfsrecht in te trekken.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juni 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

M., N.

Geboren te A. op (...) 1995

Nationaliteit: Ghana

Maar gekend bij uw dienst onder zijn alias:

M., N.

geboren te Accra op (...) 1985 nationaliteit: Italië

adres : (...) 3020 HERENT

(…)

Art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdeling kwam aan op onbekende datum en diende op 03.07.23 een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werkzoekende. Hij legde hierbij een Italiaans paspoort voor met nummer YA(..) en een arbeidscontract. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 8ter op 29.12.23 vervangen door een EU kaart op 13.01.24.

Het Italiaans paspoort werd gecontroleerd door de wetenschappelijke en technische politie (centrale dienst ter bestrijding van valsheden-documenten. Deze politiedienste stelde op 13.05.25 vast dat het Italiaans paspoort met nummer YA(..) geen authentiek document was (ref rapport ...).

Met andere woorden heeft de betrokkene zich bediend van een niet-authentiek identiteitsdocument voor het opstarten van zijn verblijfsrechtelijke procedure. De betrokkene heeft niet bewezen in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten te bezitten. Het verblijfsrecht werd dus bekomen door fraude. Nazicht van het visum informatie systeem heeft uitgewezen dat de werkelijke identiteit van de betrokkene M., N. ° (...) 1995 is en hij een Ghanese onderdaan is.

Hij heeft drie maal een visum kort verblijf aangevraagd op 06.06.22, 14.09.22 en 12.10.22 om op familiebezoek te komen bij A., D., die voor hem drie maal een tenlasteneming heeft ondertekend. Die drie visumaanvragen werden allemaal geweigerd.

De betrokkene werd geïntercepteerd door de op 19.06.2025. Er werd hem gevraagd, overeenkomstig art 62§1,2° een vragenlijst in te vullen in het kader van het fraudeonderzoek op basis van art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 gevoerd door de Dienst vreemdelingenzaken. Gezien mijnheer op 19.06.25 werd opgepakt was het opportuun en dringend om hem dezelfde dag te horen, gezien de andere optie was om hem te laten beschikken en dit gelijk zou staan aan medewerking aan valsheid in geschrifte.

De betrokkene is in loondienst (interim) aan het werk in België. Er is niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit werd vrijgesteld van de verplichting die geldt voor derdelanders om met een werkvergunning in loondienst te werken. Met andere woorden had hij enkel vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt als een gevolg van het niet-authentieke Italiaanse paspoort. Zijn tewerkstelling kan dus geen reden zijn tot het behoud van zijn verblijfsrecht gezien ze een gevolg is van dezelfde fraude. Het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ staat eraan in de weg dat de betrokkene uit bedrog een voordeel behaalt. Dat deze beslissing een einde maakt aan zijn tewerkstelling is duidelijk maar is anderzijds volledig in proportie met de tegenover de Belgische staat gepleegde fraude.

Uit de gegevens van het rijksregister en uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene een liefdesrelatie onderhoudt in België. Hij staat op hetzelfde domicilieadres ingeschreven als de Belg A., D. en zijn gezin. Deze man heeft de betrokkene bijgestaan bij de gemeente bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger, of minstens het e-mailverkeer is van hem afkomstig. Hij had zich voorheen garant

gesteld bij de drie visumaanvragen in 2022 en had opgegeven de broer te zijn van de betrokkene. De betrokkene verklaart ook dat hij bij zijn broer verblijft maar uit deze verklaringen blijkt anderzijds niet dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen beide broers die deze band beschermingswaardig maakt in de zin van art 8 EVRM. In ieder geval heeft de betrokkene door zijn tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorzien.

De betrokkene heeft verklaard dat zijn vader nog in Ghana woont. Hij maakt ook nog melding van een neef in Ghana en een neef in Italië. Er is geen indicatie dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België. Als een gevolg schaadt deze beslissing de hogere rechten van het kind niet. Er zijn geen familiale banden in België die van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen verhinderen.

Volgens de identiteit waaronder hij de visumaanvragen indiende is hij 10 jaar jonger en dus 29 jaar oud. Hij is aanwijsbaar sedert juli 2023 in België aanwezig. Dit houdt in dat hij langer elders gewoond heeft dan hier. Hij stelt ook in Italië te zijn geweest waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Het verblijf van minder dan twee jaar houdt niet automatisch in dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst. Zijn jonge leeftijd en de relatief korte duur van zijn verblijf in het Rijk moeten hem in staat stellen om flexibel met deze beslissing te kunnen omgaan en zijn leven opnieuw in te richten.

Uit de betrokkene zijn gedrag, met name het bedrog tegenover de Belgische overheid, kan geen respect worden afgeleid voor de Belgische wetten noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Er mag daarenboven niet vergeten worden dat het gebruik van een valse identiteit raakt aan de openbare orde en, zolang er in gepersisteerd wordt, een voortdurend misdrijf is. Het staat vast dat identiteitsfraude een grote directe en indirecte maatschappelijke schade kan toebrengen aan een samenleving.

Als een gevolg wordt het frauduleus verkregen verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet in het verzoekschrift een enig middel uiteen, waarin hij blijkens de aanhef ervan de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 62 en 72/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht en de rechten van de verdediging, en van het redelijkheid- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout. Bij de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel stelt de verzoeker eveneens dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“14. Volgens artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet :

« § 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

15. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding¹. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken².

17. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de minister of zijn gemachtigde niet automatisch tot intrekking mag overgaan op basis van een louter vermoeden van documentfraude. Er is een verplichte individuele belangenafweging vereist waarbij ten minste volgende elementen moeten worden onderzocht:

- Aard en hechtheid van gezinsbanden in België;
- Duur van het verblijf in het Koninkrijk;
- Bestaan van banden met land van herkomst (sociaal, cultureel of familiaal).

18. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 3 juli 2023 een aanvraag indiende bij de stad Tienen tot verklaring van inschrijving als EU-onderdaan, met voorlegging van het betrokken Italiaans paspoort. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, werd dit document pas op 13 mei 2025 definitief als vervalst bestempeld door de Centrale Dienst voor de bestrijding van Valsheid (RR-...).

19. Dit betekent dat er bijna twee jaar verstreken zijn tussen het moment van voorlegging van het paspoort en de formele vaststelling van valsheid.

20. Gedurende deze periode werd verzoeker administratief beschouwd als EU-onderdaan, werkte hij legaal en betaalde bijdragen en bouwde hij zijn leven op met het vertrouwen dat zijn verblijf rechtmatig was.

21. De onredelijke duur van de administratieve verificatie is in strijd met het fundamentele beginsel van "redelijke termijn".

22. Deze laattijdige vaststelling kan niet tegen verzoeker worden ingebracht zonder schending van het vertrouwensbeginsel en het recht op rechtszekerheid. De overheid heeft door haar passiviteit de indruk gewekt dat het document geldig was, en heeft nagelaten tijd te waarschuwen of op te treden.

23. Bovendien roept de tijdsspanne tijdens dewelke het paspoort werd geaccepteerd door de Belgische instanties ernstige vragen op over de zorgvuldigheidsplicht van de overheid zelf.

24. In het bestreden besluit van 19 juni 2025 is geen enkele concrete beoordeling terug te vinden van deze elementen. Er wordt geen afweging gemaakt van:

- Verzoekers meerjarige werkervaring in België;
- Zijn maatschappelijke integratie en economisch zelfstandig bestaan;
- Het feit dat hij te goeder trouw een Italiaans paspoort gebruikte dat hij onder officiële schijnvorm verkreeg;
- En vooral: het feit dat de Belgische administratie het document bijna twee jaar aanvaardde en hem in het bezit stelde van een verblijfsvergunning.

25. Door deze afweging niet te verrichten heeft de verwerende partij artikel 74/20 Vw. verkeerd toegepast en de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vw. geschonden.

26. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting,

is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

27. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

28. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

29. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

30. Verzoeker verklaarde dat hij sinds 2023 zijn leven in België heeft opgebouwd en ook dat hij een broer in België heeft die de Belgische nationaliteit bezit. Deze elementen werden door de tegenpartij onvoldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissing.

31. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het privé-en gezinsleven van de verzoeker.

32. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker.”

3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker nalaat om concreet uiteen te zetten hoe de rechten van de verdediging, het hoorrecht (als algemeen beginsel en zoals vervat in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet) en artikel 7 van het Handvest door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2. Verdere beoordeling van het middel

3.2.1. Artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen moeten worden vermeld. Het betreft aldus een formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht die inhoudt dat in de akte zelf de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat werd vastgesteld dat het Italiaans paspoort dat de verzoeker bij zijn verklaring van inschrijving voorlegde door de wetenschappelijke en technische politie werd gecontroleerd en niet-authentiek werd bevonden en dat uit het visum informatiesysteem blijkt dat hij een Ghanees onderdaan is. De verweerder geeft aan dat het EU-verblijfsrecht bijgevolg werd verkregen op grond van fraude, zodat dit verblijfsrecht met toepassing van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken. De verweerder heeft verder ook concreet gemotiveerd omtrent de in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen, met name: de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoeker, de duur van zijn verblijf in het Rijk en het al dan niet bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar de verzoeker stelt dat er niet wordt gemotiveerd over zijn meerjarige werkervaring in België, zijn maatschappelijk integratie en economisch zelfstandig bestaan, is zijn kritiek manifest ongegrond. De bestreden akte bevat hieromtrent namelijk de volgende, concrete, vaststellingen:

"De betrokkene is in loondienst (interim) aan het werk in België. Er is niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit werd vrijgesteld van de verplichting die geldt voor derdelanders om met een werkvergunning in loondienst te werken. Met andere woorden had hij enkel vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt als een gevolg van het niet-authentieke Italiaanse paspoort. Zijn tewerkstelling kan dus geen reden zijn tot het behoud van zijn verblijfsrecht gezien ze een gevolg is van dezelfde fraude. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat eraan in de weg dat de betrokkene uit bedrog een voordeel behaalt. Dat deze beslissing een einde maakt aan zijn tewerkstelling is duidelijk maar is anderzijds volledig in proportie met de tegenover de Belgische staat gepleegde fraude.

Uit de gegevens van het rijksregister en uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene een liefdesrelatie onderhoudt in België. Hij staat op hetzelfde domiciliëadres ingeschreven als de Belg A., D. en zijn gezin. Deze man heeft de betrokkene bijgestaan bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger, of minstens het e-mailverkeer is van hem afkomstig. Hij had zich voorheen garant gesteld bij de drie visumaanvragen in 2022 en had opgegeven de broer te zijn van de betrokkene. De betrokkene verklaart ook dat hij bij zijn broer verblijft maar uit deze verklaringen blijkt anderzijds niet dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen beide broers die deze band beschermingswaardig maakt in de zin van art 8 EVRM. In ieder geval heeft de betrokkene door zijn tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorzien."

De verweerder vervolgt in de bestreden akte: "De betrokkene heeft verklaard dat zijn vader nog in Ghana woont. Hij maakt ook nog melding van een neef in Ghana en een neef in Italië. Er is geen indicatie dat de

betrokkene minderjarige kinderen heeft in België. Als een gevolg schaadt deze beslissing de hogere rechten van het kind niet. Er zijn geen familiale banden in België die van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen verhinderen.

Volgens de identiteit waaronder hij de visumaanvragen indiende is hij 10 jaar jonger en dus 29 jaar oud. Hij is aanwijsbaar sedert juli 2023 in België aanwezig. Dit houdt in dat hij langer elders gewoond heeft dan hier. Hij stelt ook in Italië te zijn geweest waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Het verblijf van minder dan twee jaar houdt niet automatisch in dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst. Zijn jonge leeftijd en de relatief korte duur van zijn verblijf in het Rijk moeten hem in staat stellen om flexibel met deze beslissing te kunnen omgaan en zijn leven opnieuw in te richten.

Uit de betrokkene zijn gedrag, met name het bedrog tegenover de Belgische overheid, kan geen respect worden afgeleid voor de Belgische wetten noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Er mag daarenboven niet vergeten worden dat het gebruik van een valse identiteit raakt aan de openbare orde en, zolang er in gepersisteerd wordt, een voortdurend misdrijf is. Het staat vast dat identiteitsfraude een grote directe en indirecte maatschappelijke schade kan toebrengen aan een samenleving.”

Aldus blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, dat de verweerder wel degelijk de aard en de hechtheid van de gezinsbanden in België, de duur van het verblijf in het Koninkrijk en het bestaan van banden (sociaal, cultureel of familiaal) met het land van herkomst heeft onderzocht. Het blijkt niet dat de verweerder overgaat tot een automatische intrekking op basis van fraude.

Voorts valt niet in te zien waarom de verzoeker een motivering verwacht omtrent de thans geuite, loutere bewering, dat hij ter goeder trouw een Italiaans paspoort gebruikte dat hij onder officiële schijnvorm verkreeg. De verzoeker heeft immers voorafgaand aan de bestreden beslissing ten overstaan van de verweerder niet kenbaar gemaakt dat hij ter goeder trouw handelde.

Overigens beperkt de verzoeker zich wat dit betreft tot een loutere bewering, die hoe dan ook niet van aard is dat zij de politionele vaststellingen van 13 mei 2025 kan weerleggen. De bewering dat verzoeker ter goeder trouw zou zijn, is geheel ongeloofwaardig en kan niet worden aangenomen. Zo verklaart de verzoeker, die tot in het jaar 2023 in Ghana verbleef, niet hoe hij als Ghanees onderdaan aan de Italiaanse nationaliteit zou komen en wordt, zoals in de bestreden akte op pertinente wijze wordt vastgesteld, op het paspoort een geboortedatum vermeld die hem tien (!) jaar ouder zou maken. In deze omstandigheden is het geheel uitgesloten dat de verzoeker ter goeder trouw zou zijn geweest toen hij, na drie eerdere weigeringen van een visum kort verblijf als derdelander (Ghanees), in België een verblijfsrecht trachtte te verkrijgen op grond van het kwestieuze Italiaanse paspoort. Dat de Belgische administratie de fraude niet onmiddellijk heeft opgemerkt en hem in het bezit stelde van een verblijfsvergunning, doet hieraan geen afbreuk. De verweerder stelt hieromtrent overigens op pertinente wijze dat het gebruik van een valse identiteit een voortdurend misdrijf uitmaakt. Dat een verblijfskaart initieel werd afgeleverd, is overigens de noodzakelijke premisse voor het nemen van de thans bestreden beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan echter niet *contra legem* worden toegepast.

In dit kader wijst de Raad erop dat artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing, de emanatie van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ vormt. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van

deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10). Het initieel afleveren van een E-kaart in januari 2024 en het gegeven dat pas in mei 2025 wordt vastgesteld dat dit berustte op fraude met een vervalst paspoort doet - in tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt - geen afbreuk aan de mogelijkheid van de verweerder om vast te stellen dat er sprake is van fraude en zich hierbij te beroepen op artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet. Bovendien bevat artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet geen enkele termijn voor het nemen van een dergelijke intrekkingbeslissing. In tegendeel stelt artikel 74/20, § 4, van de Vreemdelingenwet dat *“de minister of zijn gemachtigde (...) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*.

In de mate dat de verzoeker zich nog beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, volstaat het erop te wijzen dat uit artikel 74/20, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet duidelijk volgt dat er ten allen tijde kan worden overgegaan tot de intrekking van verblijfsrecht dat werd verkregen door middel van fraude.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoeker uitdrukkelijk erkent dat het voorgelegde Italiaans paspoort op 13 mei 2025 definitief als vals werd bevonden door de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheid. Deze vaststellingen vinden ook steun in het administratief dossier. Het blijkt dus niet dat de verweerder niet zo zijn uitgangspunt van een juiste feitenvinding.

De in dit opzicht aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen beginsel van de redelijke termijn en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout is evenmin aangetoond.

3.2.3. De verzoeker beroept zich tot slot nog op een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van deze bepalingen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat

geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot een uitgebreid rechtstheoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM (zie verzoekschrift, punten 26-29). Het louter rechtstheoretische betoog onder de punten 27-29 heeft bovendien betrekking op beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en is dus *in casu* niet relevant nu de bestreden beslissing geen dergelijk bevel omvat.

De overige kritiek, dat de bestreden beslissing geen belangenafweging omvat omtrent verzoekers verblijf sedert 2023 in België en zijn broer, is bovendien ongegrond. De bestreden akte bevat terzake wel degelijk een concrete belangenafweging, waar de verweerder het volgende stelt:

"De betrokkene is in loondienst (interim) aan het werk in België. Er is niet aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit werd vrijgesteld van de verplichting die geldt voor derdelanders om met een werkvergunning in loondienst te werken. Met andere woorden had hij enkel vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt als een gevolg van het niet-authentieke Italiaanse paspoort. Zijn tewerkstelling kan dus geen reden zijn tot het behoud van zijn verblijfsrecht gezien ze een gevolg is van dezelfde fraude. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat eraan in de weg dat de betrokkene uit bedrog een voordeel behaalt. Dat deze beslissing een einde maakt aan zijn tewerkstelling is duidelijk maar is anderzijds volledig in proportie met de tegenover de Belgische staat gepleegde fraude.

Uit de gegevens van het rijksregister en uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene een liefdesrelatie onderhoudt in België. Hij staat op hetzelfde domicilieadres ingeschreven als de Belg A., D. en zijn gezin. Deze man heeft de betrokkene bijgestaan bij de gemeente bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger, of minstens het e-mailverkeer is van hem afkomstig. Hij had zich voorheen garant gesteld bij de drie visumaanvragen in 2022 en had opgegeven de broer te zijn van de betrokkene. De betrokkene verklaart ook dat hij bij zijn broer verblijft maar uit deze verklaringen blijkt anderzijds niet dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen beide broers die deze band beschermingswaardig maakt in de zin van art 8 EVRM. In ieder geval heeft de betrokkene door zijn tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorzien.

De betrokkene heeft verklaard dat zijn vader nog in Ghana woont. Hij maakt ook nog melding van een neef in Ghana en een neef in Italië. Er is geen indicatie dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België. Als een gevolg schaadt deze beslissing de hogere rechten van het kind niet. Er zijn geen familiale banden in België die van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen verhinderen.

Volgens de identiteit waaronder hij de visumaanvragen indiende is hij 10 jaar jonger en dus 29 jaar oud. Hij is aanwijsbaar sedert juli 2023 in België aanwezig. Dit houdt in dat hij langer elders gewoond heeft dan hier. Hij stelt ook in Italië te zijn geweest waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Het verblijf van minder dan twee jaar houdt niet automatisch in dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst. Zijn jonge leeftijd en de relatief korte duur van zijn verblijf in het Rijk moeten hem in staat stellen om flexibel met deze beslissing te kunnen omgaan en zijn leven opnieuw in te richten.

Uit de betrokkene zijn gedrag, met name het bedrog tegenover de Belgische overheid, kan geen respect worden afgeleid voor de Belgische wetten noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd.

Er mag daarenboven niet vergeten worden dat het gebruik van een valse identiteit raakt aan de openbare orde en, zolang er in gepersisteerd wordt, een voortdurend misdrijf is. Het staat vast dat identiteitsfraude een grote directe en indirecte maatschappelijke schade kan toebrengen aan een samenleving."

De verzoeker toont met de vage beweringen, dat zijn banden met zijn broer en zijn verblijf sedert 2023 in België onvoldoende in aanmerking werden genomen en dat er bijzondere omstandigheden zijn waarmee de verweerder rekening had moeten houden, en met de loutere affirmatie dat de bestreden beslissing een daadwerkelijke inbreuk vormt op zijn privé- en gezinsleven, niet aan dat er in dit opzicht geen redelijke belangenafweging werd gedaan tussen zijn belangen en de gerechtvaardigde belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde en het doen naleven van de wettelijke verblijfsregels.

De Raad wijst er daarbij op dat het EHRM reeds oordeelde dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). Dergelijke bijzonder omstandigheden worden *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoeker vermeldt immers niet welke bijzondere omstandigheden de verweerder precies veronachtzaamd zou hebben die een ander licht kunnen werpen op de gegeven motivering. Hij toont met zijn betoog en subjectieve overtuiging niet aan dat de belangenafweging die de verweerder heeft doorgevoerd blijk zou geven van onredelijkheid of onzorgvuldigheid in het licht van de door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet geboden bescherming van het gezins- en privéleven.

Het is dan ook niet concreet aangetoond dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven veroorzaakt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM, of van artikel 22 van de Grondwet is derhalve niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE